

Ринкові процеси, що розгортаються в Україні, завжди будуть відрізнятися від процесів, що відбуваються в інших країнах. Своєчасне врахування українського менталітету, збереження позитивних історичних традицій господарювання, точні оцінки варіантів економічної поведінки не абстрактних виробників і споживачів, а сучасних громадян України є обов'язковими вимогами, без урахування яких держава не зможе налагодити ефективне функціонування й регулювання економіки.

Список використаних джерел

1. Норт Д. Інституції, інституційна зміна та функціонування економіки / пер. з англ. І.Дзюб. – К.: Основи, 2000. – 198 с.
2. Акерлоф Дж. Рынок «лимонов»: неопределенность качества и рыночный механизм // THESIS. 1994. Вып. 6. – С. 91-104.
3. Стигліц Дж.Ю. Економіка державного сектору / Пер. з англ. А.Олійник, Р.Скіпальський. – К.: Основи, 1998. – 854 с.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ГЛОБАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ПРОЦЕСІВ (протистояння США та КНР)

*Л.Ю. Балабан, студентка
Н.О. Черепанова, старший викладач
Одеський національний політехнічний університет*

Суспільство складається з економічної, соціальної, політичної та духовної сфер, які тісно переплетені і взаємопов'язані. Економічна сфера та її розвиток завжди сприймалась як підґрунтя, базис, передумова розвитку соціуму. Зазначимо, що поняття «розвиток» тлумачиться в науковій літературі як незворотна, спрямована, необхідна зміна матеріальних та ідеальних об'єктів в результаті чого виникає нова якість. Розвиток має такі ознаки: якісні зміни в предметі, явищі або процесі; певна спрямованість; спадкоємність та незворотність розвитку. Поняття «суспільство» розуміється як сукупність людей, об'єднаних соціальними нормами, інститутами, цінностями. Що ж виступає рушійними силами розвитку суспільства взагалі та його економічної сфери, зокрема?

Основною тенденцією сучасної світової економіки є її глобалізація, тобто процес перетворення світового господарства в єдиний ринок товарів, послуг, капіталу, робочої сили і знань. По суті, це більш висока стадія інтернаціоналізації, її подальший розвиток. Коли ж світ стає єдиним ринком для десятків тисяч ТНК і до того ж всі його регіони відкриті для діяльності цього ринку, то можна говорити про нове явище – глобалізацію.

У результаті такого розвитку утворюються величезні корпорації, які не знають кордонів.

Таким чином, формується глобальна економіка кінця століття не зможе забезпечити ефективну базу розвитку в світовому масштабі без адекватних всепланетних законодавчих і політичних рамок [3].

Специфіка світового господарства і, відповідно, міжнародних економічних відносин, визначається тією обставиною, що взаємини в цивільному суспільстві, зокрема між соціальними верствами, здійснюються через державні кордони і постають в якості міжнародних економічних відносин.

В даний час міжнародні економічні відносини утвердилися й реалізуються в наступних основних формах:

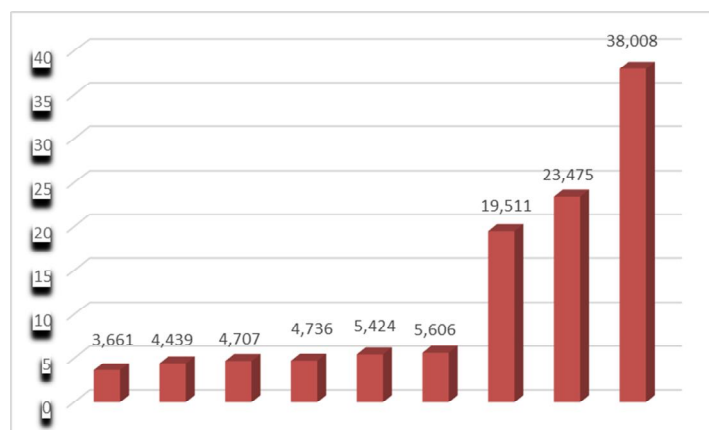
- міжнародна торгівля товарами і послугами;
- міждержавна кооперація виробництва;
- обмін в галузі науки і техніки;
- міжнародний рух капіталів;
- міжнародна міграція робочої сили;
- міжнародні валютно-розрахункові відносини.

Ще до формування світового господарства народи вели активну торгівлю товарами, тобто обмінювали те, що у одних було в надлишку на те, з чим був дефіцит, а в інших народів на оборот. Тому міжнародна торгівля передувала світовому господарству. Економічна сфера суспільства це система економічних відносин, що виникає й відтворюється в процесі матеріального виробництва.

Топ-10 країн з найбільшою економікою згідно з прогнозом PwC до 2030р. представлено на рисунку.

Такий топ складений на основі сучасного розвитку країн та показників їх можливостей до подальшого розвитку.

Дивлячись за прогнозами та аналізуючи сучасну економіку світу, ми можемо зробити висновок, що такі країни, як США та КНР ведуть боротьбу за первинність у світі. Тобто, це основні країни, які формують економіку світу.

1. Китай – \$38,008 млрд [1].

10. Великобританія – \$3,638 млрд
 9. Мексика – \$3,661 млрд
 8. Бразилія – \$4,439 млрд
 7. Німеччина – \$4,707 млрд
 6. Росія – \$4,736 млрд
 5. Індонезія – \$5,424 млрд
 4. Японія – \$5,606 млрд
 3. Індія – \$19,511 млрд
 2. США – \$23,475 млрд

Рисунок – країни з найбільшою економікою згідно з прогнозом PwC до 2030р.

Розглянувши економіку кожної країни, ми спостерігаємо дуже велику конкуренцію між ними.

Найсерйознішою причиною, яка пояснює жорсткий підхід США до Китаю, є той факт, що за останнє десятиліття Китай економічно й у військовій сфері зміцнів настільки, що спроможний кинути виклик їхньому лідерству. Зволікання у стримуванні дасть йому час нагромадити сил іще більше [2].

Китай підходить на роль основного суперника ще й тому, що нині, на відміну від ситуації двадцятирічної давності, існує набагато довший список проблем у відносинах між двома країнами, і вирішення їх з допомогою дипломатії навряд чи можливе: конфлікти в Південно-Китайському та Східно-Китайському морях, Північна Корея, непрозорість військової модернізації Китаю, особливо в сегментах стратегічної, космічної та кіберзброї.

Під впливом радикальних змін у сфері економіки, політики, виробництва, торгівлі, фінансів, транспорту, культури, інформації та комунікації на межі двох тисячоліть інтернаціоналізація господарства перейшла на якісно новий етап – глобалізацію всіх сфер суспільного життя в планетарному масштабі. На початку XXI ст. глобальні процеси значно прискорилися і не тільки впливають прямо або опосередковано на економічний, соціальний і політичний розвиток усіх країн світу, а й визначають історичні долі багатьох держав на всіх континентах.

Для того щоб в умовах посилення взаємозалежності інтернаціонального і національного ефективно діяти локально, треба передусім навчитися мислити глобально.

Список використаних джерел

1. «Топ 10 стран мировой экономики в 2030 году» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://geo-politica.info/prognoz-10-samykh-krupnykh-ekonomik-v-2030-godu.html>
2. «США – КИТАЙ: КОНФЛІКТ У ТРЬОХ ВИМІРАХ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://aucc.org.ua/uk/ssha-kitay-konflikt-u-troh-vimirah/>
3. Економічна теорія: Підручник. / За ред. В.М. Тарасевича. – К.: Центр навчальної літератури, 2015. – 784 с.

ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

*О.Ю. Власюк, магістр
Київський національний торговельно-економічний університет*

В умовах нестабільності соціально-економічного розвитку українські підприємства характеризуються підвищеним рівнем ризику. Особливо це стосується тих, що займаються здійсненням інноваційної діяльності, яка до того ж характеризується ризиками й труднощами їхнього аналізу, в результаті чого у багатьох випадках такі підприємства стають не привабливими для інвесторів.

Сьогодні більшість погроз і викликаних ними ризиків носять уже не локальний характер, а стають глобальними. Тому, на думку експертів, проблема майбутнього інноваційного розвитку буде полягати не стільки в зростаючій потребі в коштах на фінансування інновацій, скільки в необхідності залучення додаткового капіталу з метою забезпечення тих потреб, які будуть викликані ризиками.

Інноваційні ризики властиві для будь-якого підприємства, яке здійснює впровадження інноваційних розробок, що вимагають значних інвестицій. У цьому контексті більшість економістів говорять про дуалістичну природу ризику – з одного боку, він дозволяє одержати певні конкурентні переваги, а іншого – може привести до негативного результату у вигляді збитків. У цьому контексті постає необхідність в управлінні ризиком, попередньо ідентифікувати ризики, властиві процесу впровадження інновацій у формі інноваційного проекту.